

[Guldberg.]

komme ind i en række vanskeligheder og vil være i en række vanskeligheder, indtil dette bliver lavet om, så snart vi kommer til de mere periodiske indkomstændringer som følge af arbejdsløshed, sygdom, børn, der flytter hjemmefra, og hvis indtægter altså går ud af familiens husholdning og kan ændre hele grundlaget, overgang til pension osv. Det er klart, at alle disse ændringer vil man også komme til at leve med i den kommende periode, som altså kan vare 1 år eller 2; der er jo ikke helt enighed inden for de øvrige partier om, hvor længe den kommer til at vare. Venstre foretrækker altså, at man aldrig får begyndt på den, men når der nu er et flertal, som vil begynde på den, må man altså se i øjenene, at den kommer til at vare et par år. Jeg ved ikke, hvor lang tid det tager at lave disse ting om, men det kan da blive noget i den retning, og i den periode skal man altså køre med det i og for sig af alle anerkendte forkerte grundlag.

I princippet er vi jo nok enige, og det er altså tekniske vanskeligheder, flertallet har påberåbt sig. I princippet er vi vel enige om, at det, der må være grundlaget for boligtilskuddet ved en endelig ordning, må være et forhold mellem indkomst og husleje på samme tid og ikke en indkomst ét år og en husleje et helt andet år. Det må være to tal, der har noget med hinanden at gøre; det er denne samtidighed, der gør en sammenligning rimelig og retfærdig, så folk kan se, at der er taget de hensyn, som vi jo forsøger at tage gennem de almindelige regler.

Der er jo også fremført andre betragtninger, og det er klart, at bruger man den skattepligtige indkomst, får man — ud over det forældede, man altså dermed får frem, og ud over den forskelsbehandling, dette bevirker — også det moment ind, at som begrebet skattepligtig indkomst er i dag, er der inden for dette begreb mulighed for, at skatteydere — og det kan være helt i orden — i overensstemmelse med skattelovgivningen kan foretage en fordeling af deres indkomster, som de nu mener det er hensigtsmæssigt for dem. Det kan være investeringer, det kan være andre formål, og det er fuldt ud korrekt og lovligt, men det forekommer mig, at det er helt forkert at starte

denne boligsikringsordning med et beregningsgrundlag, som folk får en vis indflydelse på selv. Det skulle gerne være mere objektivt end som så.

Jeg har nok hørt, både under udvalgsforhandlingerne og også i en enkelt bemærkning fra hr. Axel Ivan Pedersen, om problemet med skatterne, der er forskellige, og det er jo ganske sjovt, at man kan blive ved, om jeg så må sige, at fare vild i det. Det er selvfølgelig rigtigt, når hr. Axel Ivan Pedersen siger, at hvis man oven i den ordning, flertallet går ind for, ville lægge på indkomstberegningen de betalte skatter, så ville man lægge større tal på for dem, der har betalt høje kommuneskatter, end for dem, der har betalt lave kommuneskatter. Men det er da ikke rigtigt, at boligsikringen bliver forskellig efter skatterne; det er skatterne, der er forskellige, og det er da ikke de indkomster, der svarer dertil, der er forskellige. Der er det, ligesom om det kniber lidt med tankegangen.

Det, vi har villet i venstre, det er, at vi har villet tage de skatter ud af boligsikringen, således at man ikke kom til det, man nu havner i: at hver eneste gang der sker noget med skattelovgivningen, sker der også noget med boligsikringen. Det kan man jo se ganske enkelt allerede af de ændringsforslag, der var kommet under første udvalgsbehandling. Men det er da ganske klart, at hvis man, som flertallet vil gøre det, trækker skatterne fra i indkomsten, så påvirker skatterne resultatet. Hvis man, som vi vil, bagefter vil lægge dem til igen, så gør man dem neutrale, og det er en forskel, som vi har ment var væsentlig.

Jeg har i og for sig også undret mig over — men det fortaber sig måske lidt i tågen — at vi ikke nåede at blive enige. For det første har vi talt om det længe, for det andet husker jeg helt klart fra forligsforhandlingerne, hvordan det synspunkt dengang var fremme, og jeg har egentlig undret mig over, at det er lykkedes boligministeren at overbevise sin kollega finansministeren om, at man indtil videre skal gå i gang med dette her. Men det må jo have en eller anden begrundelse.

Den officielle begrundelse har i sidste omgang været, at der ikke var tid, og det må jeg indrømme: den er svær at tage. Jeg kan forstå, at man kunne sige på et eller